

РЕШЕНИЕ

№ 4815

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20231110161425 по описа за 2023 година

Предявени са отрицателни установителни искове с правно основание чл. 439 ГПК.

Ищецът Т. К. твърди, че срещу нея по заповедно производство в полза на ответното дружество е издаден изпълнителен лист, като ответникът образувал през 2015г. изпълнително дело, по което изпълнително производство е наложен заповед на пенсията й след изтичане на давностния срок за вземането. Предявява отрицателен установителен иск за признаване за установено, че не дължи чрез принудително изпълнение сумите по изпълнителния лист, поради изтекла погасителна давност.

Ответникът, в писмения си отговор, оспорва иска, с довод, че по изпълнителното производство са били извършвани действия, годни да прекъснат давността, която не е изтекла.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено следното:

С определението по чл. 140 ГПК, обявено за доклад на делото без възражения на страните, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на 9.1.2015 г. против ищцата, в полза на ответника по заповедно производство е издаден изпълнителен лист.

От приложения заверен препис от изпълнително дело № 20157910400416 на ЧСИ Татяна Водиченска - Никитова, рег. № 791, се установява, че същото е образувано по молба на ответника от 11.06.2015 г. с приложен изпълнителен лист, за събиране на следните вземания: 918,58 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в имот в *** за периода м.10.2007 г. – м.06.2010 г., ведно със законната лихва, считано от 18.11.2010 г. до плащането на главницата, както и 175,07 лв., представляваща обезщетение за забава за изплащане на главницата за периода 01.12.2007 г. – 14.10.2010 г. Изпълнителният лист е издаден на 09.01.2015 г. въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 14203/2010 г. по описа на СРС, 84 състав, вземанията по която са установени със

съдебно решение по гр. д. № 7307/2011 г. на СРС, влязло в сила на 21.03.2013 г. С молбата за образуване на изпълнително дело взискателят е извършил възлагане на съдебния изпълнител по реда на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

Съдебният изпълнител е изискал справки и е изпратил заповрни съобщения до различни банки, за налагане на запов върху всички сметки на длъжника в тях.

В изпълнение на наложен запов, на 22.06.2015 г. „Банка ДСК“ ЕАД е превела по сметка на ЧСИ сумата от 268,96 лв., която впоследствие е възстановена на ищцата, тъй като представлява несеквестируем доход от пенсия. Със съобщение по наложения запов съдебният изпълнител е уведомил „Банка ДСК“ ЕАД, че освобождава от запов сумите, постъпили от НОИ с основание „пенсия“. Причината за освобождаване на сумата от 268,96 лева е постъпила молба вх.№ 15164/10.7.2015г., подадена от Т. К., с която е посочено, че по банковата сметка в ДСК ЕАД, ищцата получава пенсията си, прави се искане да се вдигне запов, както и ищцата К. е направила изявление, че се задължава да внася доброволно по изпълнителното дело по 50 лева на 15 – то число на месеца, с първа вноса 15.8.2015г. Подадена е и жалба против наложения запов.

Със заповно съобщение, връчено на НОИ на 22.06.2015 г. ЧСИ е наложил запов върху пенсията на ищцата, като на 03.07.2015 г. в отговор по чл. 508 ГПК е посочено, че заповът не може да бъде изпълнен, защото пенсията на ищцата е под минималната работна заплата.

На 29.09.2015 г. и 23.10.2015 г., в изпълнение на наложен запов, „ОББ“ АД е превела по сметка на ЧСИ сума от по 50 лева, в общ размер от 100 лв., ЧСИ е извършил разпределение на сумите, като са погасени заплатени от взискателя такси.

На 07.03.2017 г. ответникът е депозирал молба до съдебния изпълнител, с която е поискал налагане на запов върху банковите сметки и пенсията на длъжника, като ЧСИ е заповорил сметките на ищцата и в „Юробанк България“ АД, а пенсията към този момент е била вече заповорана.

С молба от 01.03.2019 г. ответното дружество е поискало съдебния изпълнител да направи справка за трудово възнаграждение и пенсия на длъжника и да насрочи опис на движимите му вещи. На същата дата ЧСИ Водиченска е разпоредила да се извърши исканата справка и е насрочила опис и оценка на движими вещи на длъжника за 20.05.2019 г. Взискателят е внесъл съответните такси., по указание на ЧСИ.

Представен е Протокол от 20.05.2019 г., с който насрочените опис и оценка са отложени, тъй като по изпълнителното дело не се е било върнало известие за доставяне на призовката за принудително изпълнение до длъжника.

С молба от 09.12.2020 г. ответникът е поискал да бъде извършена справка за банкови сметки и сейфове и за действащи трудови договори на ищцата, както и да бъдат наложени съответните запови, а в случай на липса на такива - да се насрочи опис и оценка на движими вещи на длъжника. На същата дата е разпоредено да се извършат исканите справки и е насрочен опис и оценка на движими вещи за 05.04.2021 г. Взискателят е внесъл съответните такси.

С Протокол от 05.04.2021 г. ЧСИ е отложил насрочените опис и оценка поради епидемиологичната обстановка в страната и като е взел предвид молба от длъжника, че член на семейството му е под карантина с COVID 19 и не може да се осигури достъп до жилището, макар към молбата да не са били представени доказателства за тези факти.

На 15.09.2022 г. ответното дружество отново е депозирало молба до ЧСИ, с която е поискало да бъде извършена справка за банкови сметки и сейфове и за действащи трудови договори на ищцата, както и да бъдат наложени съответните запови, а в случай на липса на такива - да се насрочи опис и оценка на движими вещи на длъжника. По тази молба са извършени единствено справки.

На 26.10.2022 г. по изпълнителното дело е постъпило писмо от НОИ, в което е посочено, че считано от 01.11.2022 г. запорът върху пенсията на ищцата може да се изпълнява, като за напред ще бъде удържана сума в размер на 81,45 лв., като първият превод на същата е извършен на 09.11.2022 г. и с нея са погасени съответни задължения по изпълнителното дело. С писмо от 17.01.2023 г. НОИ е уведомил ЧСИ, че считано от 01.01.2023 г. размерът на удържките от пенсията се променя на 11,45 лв., поради промяна на размера на минималната работна заплата. Отново поради последната причина, с писмо от 18.07.2023 г. НОИ уведомява съдебния изпълнител, че считано от 01.08.2023 г. ще удържа от пенсията на ищцата сумата от 116,67 лв. Посочените суми са постъпвали ежемесечно по изпълнителното дело, след което са разпределяни за погасяване на съответните задължения. С извършените плащания са погасени следните вземания по изпълнителния лист: 175,07 лв., представляващи обезщетение за забава върху главницата за периода 01.12.2007 г. – 14.10.2010 г. и 47,08 лв. от общо 1231,45 лв., представляващи законна лихва върху главницата от 918,58 лв., считано от 18.11.2010 г. до окончателното плащане.

С разпореждане от 30.11.2023 г. на ЧСИ, на основание издадена в настоящото производство обезпечителна заповед, изпълнителното дело е спряно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявените отрицателни установителни искове се основават на твърдения, че процесните суми са недължими тъй като вземанията са погасени по давност, в рамките на които основания съдът дължи произнасяне.

В т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС се приема следното: „Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Обявява за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.“ В мотивите по т. 10 на тълкувателния акт е разяснено, че съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането; че изпълнителният процес съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности; че прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ); насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Разяснено е и това, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.; че поради това е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която вискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК; че ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността, но ако в хода на принудителното изпълнение длъжникът изрично признае вземането, признанието прекъсва давността съгласно чл. 116, б. „а“ ЗЗД. Разяснено е също, че прекъсването на давността с предявяването на иск и др. действия по чл. 116, б. „б“ ЗЗД и прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по

чл. 116, б. „в“ ЗЗД са уредени по различен начин. В първия случай нова давност не започва да тече докато трае производството, а ако съществуването на вземането не бъде признато, давността не се счита прекъсната. Ако вземането бъде признато новата давност започва да тече от влизането в сила на крайния акт, с който се установява, че вземането съществува, тъй като докато трае производството, давност не тече. Не случайно законодателят е уредил отделно хипотезата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД относно давността в принудителното изпълнение, без да възпроизведе правилата за спиране и отпадане на ефекта на прекъсването в исковия процес. Тези правила са неприложими при прекъсването на давността с предприемането на действия за принудително изпълнение по чл. 116, б. „в“ ЗЗД не защото ефектът на спирането в този случай настъпва безвъзвратно, а защото в този случай няма спиране на давността нито отпадане на ефекта на прекъсването. В исковия процес давността е прекъсната в началото и ищецът не може да извърши никакво действие, с което да я прекъсне отново в хода на исковото производство. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В същото тълкувателно решение се прие, че изпращането на покана за доброволно изпълнение и изготвянето на справки за имущество на длъжника от съдебния изпълнител не съставляват действия на принудително изпълнение, защото не са насочени за събиране на вземането. Такива действия са заповедите съобщения, но само и единствено ако същите са довели до същинско събиране на дълга. Този извод на съда следва от обстоятелството, че ако изпращането на заповедите съобщения не доведе до същинско налагане на заповед / например поради липса на наличност по банковите сметки, както е в настоящия случай/, то и вискателят следва да посочи друг изпълнителен способ за събиране на вземането си, в противен случай едновременно, не събира вземането си, и бездейства, или налице е хипотезата на чл.433,ал.1,т. 8 ГПК. Налагането на заповед върху сметки, в които няма средства, не води до събиране на вземането, защото този заповед е свързан с едно бъдещо несигурно събитие – евентуалното постъпване на средства по тези сметки и не може да се приеме, че вземането се събира по този начин. Следователно, не може да се приеме, че налагането на заповед на трудово възнаграждение прекъсва давността, тъй като третото задължено лице е посочило, че не може да изпълни заповедта, защото средствата са несеквестрируеми.

С Тълкувателно решение по т.д.№ 3/2020г. от 28.3.2023г. на ОСГКТ на ВКС, се прие, че докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/ 1980 г.

При съобразяване на горните две задължителни за СРС тълкувания на закона, следва да се приеме, че 5- годишната давност за вземането по изпълнителния лист е изтекла към датата на подаване на отговора на исковата молба от ответното дружество. Изпълнителното производство е образувано преди 26.6.2015г., като от тази дата, единствените изпълнителни действия, прекъсващи давността, съгласно ТР № 2/26.06.2015г. по т.д.№ 2/2013г. на ОСГКТ на ВКС са : налагането на заповед на трудово възнаграждение на ищцата със заповедно съобщение от 17.6.2015г., тъй като заповедът е довел до превод в полза на ЧСИ, на сумата 100 лева в полза на сметката на ЧСИ. Следващото действие по изпълнителното дело, което прекъсва теченето на погасителната давност, е подадената от ищцата на 10.7.2015г. молба, с която прави искане за вдигане на заповедта, и се задължава да внася ежемесечно сумата 50 лева. Същата молба съставлява признание, по смисъла на чл.116,б.а ЗЗД и прекъсва давностния срок. След молбата, ищцата е извършила доброволно няколко превода в полза на ЧСИ, като последният, който прекъсва давностния срок, е от 23.10.2015г. След тази дата, не са събирани суми – нито принудително, нито са внесени доброволно.

Последващите молби на вискателя – ответник за извършване на изпълнителни действия не са годни да прекъснат давностния срок, защото същите са относими само към приложението на разпоредбата на чл.433,ал.1,т.8 ГПК, тъй като не са довели до събирането на суми. По същия аргумент, молбите на вискателя за извършване на опис на имущество, въпреки двукратно насрочения опис, който не е бил проведен, нито е довел до събиране на вземане, не водят до прекъсване на давността.

В този смисъл е посоченото тълкуване на ВКС в ТР ТР № 2/26.06.2015г. по т.д.№ 2/2013г. на ОСГКТ на ВКС. Ето защо, следва да се приеме, че последното изпълнително действие, прекъснало давността, е от 23.10.2015г. ето защо, 5- годишната давност е изтекла, тъй като по делото няма никакви изпълнителни, по посочения смисъл действия, след тази дата, които да прекъсват давността. Следващото действие, което води до събиране на вземането, е писмо от **26.10.2022 г. от НОИ, в което е посочено, че считано от 01.11.2022 г.**, пенсията на ищцата надвишава несеквестируемия минимум, поради което и наложеният заповор може да се изпълни. Изпълненият заповор седем години след налагането му, е изпълнен след изтичане на 5- годишна давност, действието на НОИ не е ново, по нова молба на вискателя, а последица от наложен заповор през 2015г. Доколкото, както се прие по – горе, за да се прекъсне давността за вземането, следва да е подадена както молба от вискателя, така и исканият от вискателя изпълнителен способ да е изпълнен, в частност – заповорът да е извършен. Приемането на обратната теза би означавало, че в противоречие с приетото в ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, налагането на заповор върху вземане, който заповор не е изпълнен от третото лице, води до спиране на изпълнителното производство.

Ето защо, на 24.10.2020г., давността за вземанията на ответното дружество е изтекла.

С оглед изложеното, искът е основателен изцяло. При този изход на спора, право на разноски има само ищецът, който доказва разноски за държавна такса от 50 лева.

При тези мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че Т. М. К., ЕГН ***** с адрес: ***, не дължи чрез принудително изпълнение на ***, ЕИК ***, с адрес *** на основание чл. 439 ГПК сумите: 918,58 лв., представляваща цена на доставена топлинна енергия в имот в *** за периода м.10.2007 г. – м.06.2010 г., ведно със законната лихва, считано от 18.11.2010 г. до плащането на главницата, както и 175,07 лв., представляваща обезщетение за забава за изплащане на главницата за периода 01.12.2007 г. – 14.10.2010 г., за които вземания в полза на *** е издаден изпълнителен лист от 09.01.2015 г. по гр.д. № 14203/2010 г. на СРС.

ОСЪЖДА ***, ЕИК ***, с адрес *** да заплати на Т. М. К., ЕГН ***** с адрес: ***, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сторените по делото разноски от 50 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____